

Arrest

nr. 96 465 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. VERSTRAETE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te F. op (...). Op tienjarige leeftijd ontdekte u dat u geen gevoelens heeft voor meisjes en het gezelschap van jongens verkiest, en u probeerde de andere jongens te kussen toen u met hen speelde. Op vijftienjarige leeftijd had u voor de eerste maal seksuele betrekkingen met een andere man, een gebeurtenis na dewelke u uw homoseksualiteit beseftte. U had gedurende zes jaren een relatie met P., en deze relatie kwam ten einde toen P. stierf in een ongeluk, onderweg van Yaoundé naar Bamenda. Daarna leerde u J. (...) kennen in een nachtclub. Hij kwam bij u wonen, en jullie begonnen een relatie. Toen u samen met J. over straat liep, werden er soms stenen naar jullie gesmeten. Op 28 juli 2011 was u samen met J. thuis aan het eten en het praten, toen er plots een groep mensen binnenkwam, die wisten dat jullie homoseksueel

zijn, begonnen te schreeuwen en jullie sloegen. Ze wilden u en uw partner J. meenemen naar het paleis, maar u wist onderweg te ontsnappen door in een rivier te springen. U ging naar uw grootmoeder te N. in F., en bracht daar één nacht door. Daarop ging u naar uw ouders te Bamenda waar u zich twee dagen verschuilde. U belde uw vriend P. die in E. woonde, legde hem uit dat u in gevaar was, en hij zei u naar E. te komen en dat hij u kon helpen. U ging daarop per bus, via Douala, naar E., waar u ongeveer anderhalve maand bleef. Uw vriend Peter bracht u in contact met een man -'helper' die werkt in de luchthaven te Douala, en die u een paspoort bezorgde op naam van iemand anders. Op 20 september 2011 verliet u per vliegtuig Kameroen, en u kwam aan in België op 22 september 2011. U vroeg er asiel aan op dezelfde dag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève, van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen 31 januari 1967, goedgekeurd bij Wet van 27 februari 1967 en van de artikelen 8 en 12 van het EVRM.

Verzoeker geeft een korte uiteenzetting over enkele criteria van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de interpretatie ervan in rechtspraak en rechtsleer. Hij herhaalt de essentie van zijn asielrelaas en neemt vervolgens de motieven van de bestreden beslissing op de korrel. Hij voert dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient opgemerkt dat u enkele verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw – door u beweerde – homoseksuele geaardheid.

U verklaarde sinds tienjarige leeftijd aangetrokken te zijn tot mannen, en nadat u voor de eerste maal seksuele betrekkingen had met Patrick, beseft te hebben dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd wat er door uw geest ging toen u beseftte homoseksueel te zijn, antwoordde u dat u wist dat u het in het geheim moest doen. Gevraagd of u bepaalde dingen deed om uw eigen homoseksualiteit te verbergen, antwoordde u evenwel ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Ter verduidelijking gevraagd wat u voelde of dacht, toen u met zekerheid wist dat u homoseksueel was, lachte u, en verklaarde u dat u wist dat het niet goed was, maar dat u er al mee begonnen was, en er niets aan kon doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd of u er moeilijkheden mee had om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, antwoordde u daar geen moeilijkheden mee te hebben gehad. Gevraagd wat u dacht op het moment dat u ontdekte homoseksueel te zijn, gegeven de homofobie in uw land, antwoordde u dat u enkel dacht dat dat uw geaardheid is, en u er gewoon moest mee voortgaan in het geheim (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Nogmaals ter verduidelijking gevraagd hoe u ermee omging toen u beseftte homoseksueel te zijn én in een maatschappij te wonen waarbij van een man verwacht wordt dat hij trouwt en kinderen krijgt, antwoordde u dat u het niet echt kan zeggen, dat u niet echt aan de toekomst dacht, en dat u wist dat het gevaarlijk was maar dat u reeds begonnen was. Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen allerminst getuigen van een doorleefd karakter. Dat u – meermaals en in verschillende bewoordingen – gevraagd hoe u het besef van uw eigen homoseksualiteit opnam, enkel verklaarde daar geen moeilijkheden mee te hebben gehad, en dat u wist dat het gevaarlijk was, getuigt immers niet van doorleefde ervaringen. Van iemand die als homoseksueel opgroeit in een homofobe maatschappij als de Kameroense, is het allerminst onredelijk te verwachten dat deze bij het besef van zijn seksuele geaardheid, ietwat meer reflectie en bekommernissen aan de dag zou leggen – gegeven het heersende sociaal, wettelijk, en religieus stigma ten opzichte van homoseksualiteit in Kameroen. Dat u verklaarde geen moeilijkheden te hebben gehad om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, en u enkel verklaarde het gevaar beseft te hebben – terwijl u eveneens aangaf niets te hebben gedaan om uw eigen homoseksualiteit te verbergen – duidt op een dermate ondoorleefd karakter en eenduidig positieve opvatting van uw besef homoseksueel te zijn, dat er afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen homoseksuele geaardheid. Dat u over dergelijke zaken zo weinig blijkt te hebben nagedacht, en u zich geen verdere vragen bleek te stellen bij het besef van uw homoseksualiteit, omdat ‘u er al mee was begonnen’, is dan ook niet geloofwaardig.

Gevraagd of Peter – bij wie u schuilde te E. – reeds op de hoogte was van uw homoseksualiteit, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U verklaarde dat hij het al wist van het begin, evenals uw vriend V.. Gevraagd hoe zij dat te weten kwamen, verklaarde u het zelf aan V. te hebben gezegd, evenals aan Peter, toen u een jaar of vijftien was. Gevraagd waarom u dat vertelde, en of u dat niet geheim wou houden, antwoordde u dat u enkele vrienden heeft die het mochten weten. U verklaarde verder dat u met hen twee opgroeide, u ze al lang kent en u het hen zei omdat u hen vertrouwde. Gevraagd of u toen niet bang was voor een slechte reactie, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe het gewoon gezegd te hebben omdat ze u vaak vroegen of u een vriendin had. Opnieuw gevraagd of u niet bang was of ze het zouden doorvertellen, of het niet leuk zouden vinden, antwoordde u dat u niet bang was, en u hen vertrouwde. Gevraagd of u dan niet alles wou doen om het geheim te houden, gegeven het feit dat u wist dat homoseksualiteit niet aanvaard werd, antwoordde u dat het inderdaad niet aanvaard werd, maar zij u ook hun geheimen vertelden en u voelde “laat ik het zeggen” (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Geconfronteerd met de vaststelling dat u wist dat het gevaarlijk was, en nogmaals gevraagd of u dan niet bang was toen u het aan V. en P. vertelde, dat zij wel eens slecht zouden kunnen reageren, antwoordde u dat u niet bang was, en u het hen gewoon zei (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Opnieuw dient het niet-doorleefde karakter van uw verklaringen te worden opgemerkt. Dat u op vijftienjarige leeftijd – hetzelfde jaar als wanneer u voor de eerste maal homoseksuele betrekkingen had, en u uw eigen homoseksualiteit beseftte – zonder meer aan uw vrienden uw homoseksualiteit openbaarde, omdat zij ook hun geheimen deelden en u hen vertrouwde, weet geenszins te overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat het besef van homoseksualiteit, opgroeiend in een homofobe maatschappij, een allesbehalve vanzelfsprekende ontdekking is, en normalerwijze ietwat meer tijd vergt om het voor zichzelf te verwerken, alvorens men het aan derden begint te vertellen, zijn uw verklaringen ‘het gewoon gezegd te hebben’ en niet bang te zijn geweest voor een negatieve reactie, allerminst aannemelijk. Immers, u gaf zelf aan dat, toen u uw homoseksualiteit beseftte, u het gevaar beseftte en u bij uzelf dacht dat u alles in het geheim moest doen. Dat u dan in datzelfde jaar uw vrienden zonder meer op de hoogte stelde van uw homoseksuele geaardheid omdat ze u vroegen of u een vriendin had, weet dan ook helemaal niet te overtuigen. Dat u, in een homofobe maatschappij als de Kameroense – zomaar aan derden meedeelt dat u homoseksueel bent, zonder bang te zijn en zonder dat u weet welke reactie u kunt verwachten, overtuigt allerminst en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat u, nadat u ontsnapt was aan de mannen die u en uw partner J. naar het paleis wilden brengen, naar uw grootmoeder ging waar u een nacht verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd wat u aan uw grootmoeder zei, toen u daar toekwam, verklaarde u haar alles gezegd te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of zij reeds voorheen afwist van uw homoseksualiteit, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe nooit over dergelijke zaken met uw grootmoeder te hebben gepraat. Gevraagd of u voorheen reeds haar standpunt kende met betrekking tot homoseksualiteit, antwoordde u ontkennend. U verklaarde verder dat uw grootmoeder boos was op u, en u diende te vertrekken. U verklaarde daarna naar uw ouders te Bamenda te zijn gegaan, en uw moeder alles verteld te hebben, die reeds op de hoogte was van uw problemen omdat ze al opgebeld geworden was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd wie haar opbelde, verklaarde u het nooit gevraagd te hebben. U herhaalde op een later moment tijdens het gehoor op het CGVS dat uw moeder reeds op de hoogte was van uw problemen nadat u betrapt werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Het dient vastgesteld dat het feit dat u, na aan uw belagers te zijn ontsnapt, naar uw grootmoeder ging – die niet op de hoogte was van uw homoseksualiteit en uw relatie, en wiens standpunt met betrekking tot homoseksualiteit u niet kende – aan wie u alles opbiechtte, opmerkelijk bevonden wordt. Immers, het is allerm minst vanzelfsprekend dat iemand die aan vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid weet te ontsnappen, deze homoseksualiteit en homoseksuele relatie zonder meer opbiecht aan iemand die hiervan helemaal niet op de hoogte was, en wiens standpunt met betrekking tot homoseksualiteit niet gekend is. Dat u verder verklaarde dat uw moeder reeds van alles op de hoogte was toen u bij haar toekwam, en dat u de moeite niet nam om te vragen wie haar hiervan op de hoogte bracht, vergroot enkel het bevreemdende karakter van uw verklaringen. Immers, het is redelijk te verwachten van iemand die op de vlucht is voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid, en hiertoe dient te schuilen bij familieleden, dat deze op zijn minst zou willen weten hoe derden van deze vervolgingsfeiten op de hoogte werden gebracht. Dat u dit kennelijk niet interesseerde, vergroot dan ook enkel het reeds aangetoonde niet-doorleefde karakter van uw verklaringen.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw, door u geopperde, homoseksuele geaardheid.

Verder legde u meerdere verklaringen af, die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde homoseksuele relaties met P. en J..

U verklaarde dat uw ouders niet op de hoogte waren van uw homoseksuele relatie met Patrick, maar ze u er wel van verdachten en u weet dat uw moeder het wist, en dat zij u ook steeds vroeg wat u met P. deed. (zie gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16). U verklaarde dat uw ouders u adviseerden te stoppen met uw homoseksuele betrekkingen, ze het absoluut niet graag hadden, en uw moeder u zei dat u een schande bent en ze u sloeg omwille van deze reden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde steeds thuis op uw kamer seks te hebben gehad met P. (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of dat nooit iemand is opgevallen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u niet bang was om betrapt te worden, antwoordde u enkel dat uw vader aan het werken was, en uw moeder op bijeenkomsten was. U geeft evenwel aan dat uw ouders u ervan verdachten dat u iets had met Patrick, en dat uw moeder u steeds vroeg wat u samen met P. deed. Deze verklaringen weten niet te overtuigen. Dat u, nadat u meermaals geslagen en uitgescholden werd omwille van uw homoseksuele geaardheid, steeds thuis seks had op uw kamer, zonder dat u bang was om betrapt te worden, terwijl uw moeder – die u meermaals sloeg en u een schande noemde – u en P. ervan verdacht een relatie te hebben, is geenszins overtuigend en getuigt wederom van het niet-doorleefde karakter van uw verklaringen. Immers, van iemand die als homoseksueel opgroeit te midden een homofobe maatschappij als de Kameroense, meermaals geslagen en uitgescholden werd door zijn moeder omwille van gedrag dat als homoseksueel gepercipieerd wordt, en ervan verdacht een homoseksuele relatie te hebben met de jongen die steeds op bezoek komt in het ouderlijk huis, is het allerm minst aannemelijk dat hij geen schrik zou hebben gehad om betrapt te worden wanneer hij steeds seksuele betrekkingen met zijn partner heeft op zijn kamer. Het gegeven dat u niet enkel met uw ouders samenwoonde, maar tevens met uw drie zussen en broer, vergroot enkel het bevreemdende karakter van deze verklaringen. Dat u geen enkele blijk gaf van enige reflectie of bezorgdheid bij het hebben van homoseksuele betrekkingen in uw kamer in het ouderlijk huis, omdat uw ouders op die momenten het huis uit zouden zijn geweest, overtuigt niet. U verklaarde uw relatie met P. te zijn begonnen op uw vijftien jaar, en dat deze zo'n zestal jaren duurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd hoe de relatie eindigde, antwoordde u dat P. overleed in een ongeluk, op weg van Yaoundé naar Bamenda (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer hij overleed, antwoordde u weinig verhelderend dat hij na zes jaar overleed. Gevraagd op welke datum dat dan was, antwoordde u het niet meer te

weten Gevraagd of dat dan in 2011 gebeurde, antwoordde u bevestigend en herhaalde u dat u de datum niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). De onwetendheid uwentwege omtrent de datum waarop P. overleed, met wie u – zo u beweerde – een homoseksuele relatie had gedurende zes jaar, bevestigt verder het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent uw relatie met Patrick. Immers, u had gedurende zes jaar een relatie had met een andere man, en deze overleed in hetzelfde jaar als het jaar waarin u Kameroen verliet, namelijk 2011. Dat u de datum van zijn overlijden op geen enkel moment weet te preciseren, sterkt dan ook enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen hieromtrent.

Gevraagd hoe u uw partner J. ontmoette, antwoordde u hem ontmoet te hebben in een club waar jullie aan het dansen waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd hoe u wist dat hij homoseksueel was, antwoordde u dat u het zag aan zijn dansstijl en u voegde eraan toe dat homoseksuelen hun eigen dansstijl hebben en het ook te zien is aan de broek. U verklaarde verder dat u in zijn gezicht vroeg 'of hij zo was', dat hij dit bevestigde en hij het ook aan u vroeg, en dat het simpel was. Het dient reeds vastgesteld dat uw verklaringen aan J. zijn dansstijl en broek te hebben opgemerkt dat hij homoseksueel is, het niveau van de clichés niet weet te overstijgen. Dat u verder aangaf dat het simpel was, en u het hem gewoon op de man af vroeg, draagt bij tot het niet-doorleefde karakter van uw verklaringen, gezien dergelijke vragen – in een maatschappij als de Kameroense – geenszins voor de hand liggen en een risico inhouden. Gevraagd of u, voordat u met uw partner betrappt werd, reeds discriminaties onderging omwille van uw homoseksuele geaardheid, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde dat men 's nachts, toen u samen was met J., stenen naar u smeed. Gevraagd hoe men wist dat jullie homoseksueel waren, antwoordde dat dat lag aan de manier waarop jullie rondliepen, en dat jullie elkaars hand vasthielden. U verklaarde dat mensen jullie ervan verdachten homoseksueel te zijn omdat jullie dit deden. Gevraagd of u dan niet bang was om samen, hand in hand, met J. rond te lopen, antwoordde u dat u niet bang was. U voegde eraan toe dat u zich een incident herinnerde waarbij u samen met uw partner veel gedronken had in 'Tourist' – een nachtclub – en jullie begonnen te kussen. U verklaarde dat mensen dit gezien hadden, het ook geweten was dat jullie samenwoonden, en dat men het daarom wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Gevraagd of jullie bepaalde dingen deden om mensen te overtuigen dat jullie geen homoseksuele relatie hadden, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of u dan niet bang was dat mensen zouden weten dat u en J. een homoseksuele relatie hadden, wanneer jullie hand in hand over straat liepen, antwoordde u dat jullie dit deden als niemand het zag, dat jullie dit enkel deden wanneer jullie naar de club gingen, en dat mensen het dan zagen. Gevraagd of mensen u daar nooit vragen bij stelden, antwoordde u niet en begon u te lachen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of jullie soms dingen deden, speciaal opdat jullie relatie verborgen zou blijven, antwoordde u dat u het met P. poogde te verbergen. Gevraagd of u dit ook met J. deed, antwoordde u dat jullie samen woonden en dit dus moeilijk was. U gaf verder aan dat mensen in Kameroen homoseksuelen een schande vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Deze verklaringen doen verder afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van de door u opgeworpen homoseksuele relatie met J.. Immers, het is allerminst onredelijk te verwachten dat iemand die een homoseksuele relatie onderhoudt, te midden een maatschappij waar dit allesbehalve aanvaard wordt en wettelijk bestraft wordt, op zijn minst zou pogen geen publieke expressie te geven aan deze relatie. Dat u, zonder bang te zijn, hand en hand rondliep over straat, en buiten de nachtclub zelfs stond te zoenen met uw partner, duidt op een dermate groot risicogedrag, dat verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze homoseksuele relatie. U verklaarde verder dat u niet weet of J. voorheen reeds andere homoseksuele relaties had gehad (zie gehoorverslag CGVS, p. 24), dat u daar niet naar vroeg maar het ooit wel gevraagd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 25), en dat u niet weet of J. op zijn werk ooit last had van het feit dat hij homoseksueel was, en of daar opmerkingen over gemaakt werden. Gevraagd waar J. zoal gewoond had, buiten in zijn geboortedorp M., antwoordde u die dingen niet gevraagd te hebben, en dat u enkel weet dat hij in M. woonde en naar F.kwam. Deze vaststellingen bevestigen enkel het reeds aangetoonde ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen een homoseksuele relatie te hebben gehad met J.. Gezien uw verklaringen dat u, samen met J., met stenen bekogeld werd omwille van jullie homoseksuele relatie, is uw onwetendheid betreffende de vraag of J. al dan niet last had op zijn werk, omwille van zijn homoseksuele geaardheid, opmerkelijk. Immers, indien jullie werkelijk dergelijke pesterijen dienden te ondergaan, is het allerminst onredelijk te verwachten dat u zou weten of J. daar ook last van had in de context van zijn werk, dat plaatsvond in F., hetzelfde dorp als waar jullie met stenen bekogeld geworden zouden zijn. Dat u ook nooit vroeg of J. reeds andere homoseksuele partners gehad had, noch waar J. zoal gewoond had in zijn leven, bevestigt enkel de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze relatie.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde homoseksuele geaardheid, -en relaties. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De door u neergelegde brief vanwege uw vriend Victor bevat geen enkele bewijskracht en is evenmin gedateerd. Verder wordt er, gegeven het ongeloofwaardige karakter van het door u naar voren gebrachte asielrelaas, geen geloof aan gehecht. De door u neergelegde Kameroense geboorteakte en identiteitskaart worden als dusdanig niet betwist, maar bezitten verder geen relevantie in het kader van uw asielrelaas. De door u neergelegde flyers, de lidkaart van de club 'Red and Blue', en foto's genomen op feestjes in deze club, weten evenmin bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u neergelegde flyers bezitten geen enkele bewijskracht, en vereisen geen homoseksuele geaardheid om in het bezit ervan te zijn. Ook de door u neergelegde foto's, waarbij u aan het dansen bent, bezitten geen enkele bewijskracht. De door u neergelegde lidkaart van de club 'Red and Blue', vereist evenmin een homoseksuele geaardheid, en vermeldt tevens geen enkele naam. Daar het door u geopperde asielrelaas over het geheel genomen als ongeloofwaardig beschouwd wordt, kunnen deze, door u neergelegde, documenten dan ook niet beschouwd worden als een aanwijzing van uw seksuele geaardheid. Het door u neergelegde testament van uw nonkel N. P., evenals het bewijs van betalen van belastingen op het houden van vee, bevatten geen enkele relevantie in het kader van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.5. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete en bewijskrachtige argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.6. Verzoeker legde dus volgens de verwerende partij verklaringen af die fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende homoseksuele geaardheid, omdat zijn verklaringen omtrent de ontdekking van deze geaardheid niet doorleefd zijn en zijn eenduidige positieve opvattingen erover niet aannemelijk zijn in de homofobe omgeving waarin hij leefde. Ook zijn verklaringen over het toevertrouwen van zijn geaardheid aan zijn vrienden zonder te weten welke reactie hij kon verwachten komen weinig doorleefd over, net zomin als zijn vlucht naar en zijn ontboezemingen ten opzichte van zijn grootmoeder en de confrontatie met zijn moeder.

Verzoeker is verder van mening dat seksualiteitsbeleving een persoonlijke eigenschap is die van individu tot individu kan verschillen. Hij begrijpt wel dat het in een land als Kameroen niet gemakkelijk is om een homoseksuele relatie te onderhouden doch dit staat er toch niet toe in de weg dat men niet zou kunnen aanvaarden dat men homoseksuele gevoelens heeft. De verwerende partij houdt er geen rekening mee dat het voor hem net zo vanzelfsprekend is om zich aangetrokken te voelen tot een andere man als dit is voor een heteroseksuele man om zich aangetrokken te voelen tot een vrouw. Het feit dat de ene persoon gemakkelijker zijn homoseksualiteit kan aanvaarden kan toch geen basis zijn om aan deze geaardheid te twijfelen, zo betoogt hij nog.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de manier waarop iemand zijn homoseksuele geaardheid ontdekt en beleeft een zeer individueel gegeven is. Evenwel zijn verzoekers verklaringen, gepolst naar zijn gevoelens toen hij eenmaal zeker wist homoseksueel te zijn, zoals geschetst in de bestreden beslissing, volstrekt niet aannemelijk. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat gezien de maatschappij waarin hij leefde, en waar homoseksualiteit niet wordt getolereerd, verzoeker nergens gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake brengt bij zijn verklaringen over het moment waarop hij zeker wist een andere geaardheid te hebben die mogelijks tot problemen zou leiden in de beleving ervan, gezien het bestaande sociale, wettelijke en religieuze stigma. Dat verzoeker zijn geaardheid heeft aanvaard, doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden dat verzoekers ongenueanceerd positieve verklaringen over de wijze waarop hij zijn andersgeaardheid heeft ervaren in zijn land van herkomst, niet aannemelijk zijn en totaal niet doorleefd. Daarbij komt dat ook een aantal vaststellingen kunnen worden gedaan omtrent verzoekers omgang met derden en met zijn homoseksuele partners die volstrekt niet plausibel zijn in de hiervoor geschetste context.

2.1.7. Verzoeker meent dat zijn handelswijze perfect in de verwachting ligt van de gedragingen van een 15-jarige tiener, van wie niet kan worden verwacht dat hij denkt en handelt zoals een volwassene. Het is de logica zelf, aldus verzoeker, dat hij, op het ogenblik dat hij heel wat veranderingen doormaakt op seksueel vlak, hij hieromtrent de nood kan ontwikkelen om dit met zijn dichtste vrienden en vertrouwenspersonen te delen. Vrijwel elke persoon heeft op die leeftijd wel een of ander geheim dat hij enkel deelt met zijn dichtste vrienden. Waarom zou dit bij hem niet het geval mogen zijn. Het is dan ook helemaal niet vreemd dat verzoeker zijn jeugdvrienden, waarmee hij reeds zijn gehele leven samen opgroeide, in vertrouwen neemt en hen over zijn seksuele geaardheid spreekt als zij onderling gesprekken over dit onderwerp aansnijden. Het gaat hier bovendien slechts om 2 boezemvrienden en geen wildvreemden zoals de verwerende partij in haar beslissing laat uitschijnen. Het is evenmin zo dat hij zijn verhaal zomaar vertelde uit het niets zonder dat hij schrik had voor de reacties van zijn vrienden. Verzoeker verwijst daartoe naar p.14 van het gehoorverslag: *'Waarom vertelde u Peter? Die twee mensen, we groeiden samen op, ik ken ze al lang. Toen u het hen vertelde, was u niet bang voor slechte reacties? Ja, ik had niet veel tijd. Ik zei het omdat ik ze vertrouw...'*

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn redenering aangaande het openbaar maken van zijn geaardheid aan zijn vrienden. In casu zet de bestreden beslissing uitgebreid verzoeker zijn verklaringen in dit verband uiteen. Op basis van deze verklaringen oordeelde de verwerende partij terecht dat de verklaringen van een niet-doorleefd karakter getuigen. Dat verzoeker op 15-jarige leeftijd - hetzelfde jaar als wanneer hij voor de eerste maal homoseksuele betrekkingen had, en hij zijn eigen homoseksualiteit beseftte – zonder meer aan zijn vrienden zijn homoseksualiteit openbaarde, omdat zij ook hun geheimen deelden en hij hen vertrouwde, weet geenszins te overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat het besef van homoseksualiteit, opgroeiend in een homofobe maatschappij, een allesbehalve vanzelfsprekende ontdekking is, en normalerwijze ietwat meer tijd vergt om het voor zichzelf te verwerken, alvorens men het aan derden begint te vertellen, zijn verzoeker zijn verklaringen 'het gewoon gezegd te hebben' en niet bang te zijn geweest voor een negatieve reactie, allerm minst aannemelijk. Verzoeker gaf immers zelf aan dat, toen hij zijn homoseksualiteit beseftte, hij het gevaar beseftte en hij dacht dat hij alles in het geheim zou moeten doen. Dat hij dan in datzelfde jaar zijn vrienden zonder meer op de hoogte stelde van zijn homoseksuele geaardheid, zonder dat hij vooraf eens zou hebben gepolst naar hun mening over dit heikele taboe en dus zonder te weten welke reactie hij kon verwachten, omdat ze hem vroegen of hij een vriendin had, overtuigt dan ook geenszins.

2.1.8. Verzoeker vervolgt dat het een volstrekt menselijke reactie is voor een jongvolwassene om op een moment waarop men vervolgd dreigt te worden, op een moment waar men door een groep mensen uit het huis gesleurd wordt, op een moment dat men vreest voor zijn leven en geen enkele uitweg meer ziet, steun zoekt bij familie, in casu zijn grootmoeder die eveneens in F. woont.

Ook hier dringt echter de vaststelling zich op dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker na ontsnapt te zijn aan zijn belagers naar zijn grootmoeder ging en daar zomaar zijn homoseksualiteit en homoseksuele relatie opbiecht, terwijl haar standpunt over homoseksualiteit hem niet gekend was. Immers, verzoeker liep daarmee het bijkomende risico om ook door zijn grootmoeder te worden afgewezen omwille van zijn geaardheid, precies op het moment dat hij probeert te ontsnappen aan zijn belagers. Verzoeker stelt dan wel dat hij op dat moment 20 jaar is en herhaalt dat ook dan nog geen volwassen denkpatronen van hem mogen worden verwacht, maar dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende verklaring voor verzoekers onbesuisd handelen. Verzoeker stelt dan wel dat het de normaalste zaak is van de wereld dat men in dergelijke momenten raad gaat vragen aan ouders of grootouders, maar gaat eraan voorbij dat hij opgroeide in een maatschappij die doordrenkt was van homofobie zodat het verre van voor de hand liggend is dat hij in die context ook nog eens de afkeuring door zijn familie zou riskeren. Daarbij komt inderdaad nog, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing doet gelden, dat verzoeker kennelijk niet geïnteresseerd was in de manier waarop zijn moeder reeds op de hoogte was gebracht van zijn geaardheid, hetgeen verre van aannemelijk is. De kwestieuze motivering blijft onverminderd overeind.

2.1.9. De verwerende partij is voorts van oordeel dat verzoeker meerdere verklaringen aflegde die fundamenteel afbreuk doen aan zijn beweerde homoseksuele relaties met P. en J.. Zo wordt onder meer geoordeeld dat verzoeker verklaarde dat terwijl zijn ouders hem verdachten van het hebben van een niet-geoorloofde relatie en dat hij wist dat zijn moeder het eigenlijk wel wist van hem en Patrick, dat hij meermaals uitgescholden werd en zelfs klappen moest incasseren omdat zijn moeder dat een schande vond, hij toch steeds seks had met P. op zijn kamer zonder bang te zijn, hetgeen andermaal getuigt van weinig doorleefde verklaringen. Verzoeker stelt daartegenover dat hij met 100 % zekerheid

wist dat zijn moeder hem onmogelijk kon betrappen daar zij uit de stad was, en dat hij uiteindelijk ook maar een tiener was die dezelfde, soms minder overwogen, beslissingen neemt gelijk welke andere adolescent waar ook ter wereld dit ook zo doet. Hij stelt verzoeker inderdaad een inbreuk begaan te hebben op de geldende wetgeving maar maakt een vergelijking met cannabisgebruik in België. Ondanks het verbod om softdrugs te gebruiken weerhoudt dat er echter tal van jongeren niet van om toch te experimenteren met cannabis. Ook hier in België zijn er tal van voorstanders die pro de legalisering van softdrugs zijn, net zoals dit in Kameroen het geval is met betrekking tot homoseksualiteit. Dit betekent toch niet dat men met harde hand dient op te treden tegen deze jongeren en deze dient te mishandelen en misschien nog erger te doden.

Verzoeker overtuigt geenszins: enerzijds, waar verzoeker stelt dat hij met 100% zekerheid kon stellen dat hij niet zou betrappt worden wanneer hij wist dat zijn moeder de stad uit was, dient erop te worden gewezen dat hij niet alleen met zijn ouders samenwoonde, maar ook met zijn drie zussen en broer, zodat het allerm minst aannemelijk is dat hij geen schrik had om betrappt te worden, door wie dan ook van het gezin. De verwerende partij kan dan ook worden bijgetreden waar zij stelt dat het feit dat verzoeker geen enkele blijk gaf van enige reflectie of bezorgdheid bij het hebben van homoseksuele betrekkingen in zijn kamer in het ouderlijk huis wanneer zijn ouders het huis uit zouden zijn, geenszins overtuigt. Voorts valt niet in te zien hoe een vergelijking van de drugwetgeving en de perceptie daarvan in een permissieve maatschappij als de Belgische te vergelijken valt met de Kameroense maatschappij, die op alle vlakken is doordrenkt van homofobie. Verzoeker miskent in wezen het feit dat in Kameroen homoseksuelen inderdaad het risico lopen om te worden mishandeld en er dus wel degelijk met harde hand tegen deze mensen wordt opgetreden, zodat de beschouwingen die hij daar zelf over maakt niet relevant zijn. Ook de vergelijking die verzoeker maakt tussen tieners in Belgische scholen die verboden lichamelijke contacten hebben op school en het feit dat hij en J., zijn andere homoseksuele partner, mekaar's hand vasthielden is niet ernstig te noemen in de hiervoor geschetste context. Bovendien, waar hij nu stelt dat het in zijn land van herkomst niet als iets seksueels wordt beschouwd om iemands hand vast te houden, dient erop gewezen dat verzoeker bij de verwerende partij verklaarde dat mensen reeds stenen naar hem en J. hadden gegooid omdat ze hen ervan verdachten homoseksueel te zijn, onder meer omdat ze mekaar's hand vasthielden. Dat verzoeker dit gegevens thans wil relativiseren is in het licht van zijn eerdere verklaringen dan ook niet ernstig. Andermaal dient voorts te worden gesteld dat verzoekers leeftijd aan het hiervoor gestelde geen afbreuk doet. Samen met de verwerende partij dient erop te worden gewezen dat het niet onredelijk te verwachten is dat iemand die een homoseksuele relatie onderhoudt, te midden een maatschappij waar dit allesbehalve aanvaard wordt en wettelijk bestraft wordt, op zijn minst zou pogen geen publieke expressie te geven aan deze relatie. Dat verzoeker, zonder bang te zijn, hand en hand rondliep over straat, en buiten de nachtclub zelfs stond te zoenen met zijn partner, duidt op een dermate groot risicogedrag, dat verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent deze homoseksuele relatie.

2.1.10. Verzoeker wijst erop dat het verlies van zijn voormalige partner P. voor hem een enorme klap was. Om deze klap te verwerken deed hij zoals vele anderen doen en stortte hij zich in het nachtleven. Hij had dus nog maar recentelijk een relatie met J. op het moment dat hij Kameroen diende te verlaten. Het is dan ook weer zeer normaal dat men op amper enkele maanden tijd niet het volledige verleden van een persoon kan kennen. Het feit dat hij zich niet zou hebben vergewist van zijn achtergrond en levenswandel kan dan ook niet worden gebruikt om aan te tonen dat hij geen homoseksueel zou zijn, aldus verzoeker.

In de mate dat verzoeker het rouwproces omtrent zijn overleden partner P. als vergoelijking gebruikt voor de onwetendheden met betrekking tot zijn latere vriend J., kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker, die gedurende zes jaar een relatie zou hebben gehad met een man die overleed in hetzelfde jaar waarin verzoeker zijn land van herkomst verliet, de datum van overlijden van P. op geen enkel moment wist te preciseren, hetgeen, net zoals zijn ongeloofwaardige verklaringen over het feit dat hij met deze man seksuele betrekkingen had in zijn ouderlijk huis en daar absoluut geen angst bij had ervaren, ernstig afbreuk doet aan deze vermeende relatie van zes jaar. Ook de vastgestelde onwetendheden omtrent zijn beweerde relatie met J. zijn dermate essentieel dat er geen enkel geloof kan gehecht worden. Verzoekers argumentatie dat hij nog maar enkele maanden samen was met hem doet hieraan geen afbreuk: van verzoeker, die samen met J. met stenen zou zijn bekogeld omwille van hun homoseksuele relatie, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zou weten of J. al dan niet last had op zijn werk omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Indien zij werkelijk dergelijke pesterijen dienden te ondergaan is het zeker niet onredelijk te verwachten dat verzoeker zou weten of J. daar ook last van had in de context van zijn werk in F., hetzelfde dorp als waar zij met stenen bekogeld geworden zouden zijn. Dat verzoeker ook nooit vroeg of J. reeds andere homoseksuele partners gehad heeft,

noch waar J. zoal gewoond had in zijn leven, bevestigt bijkomend de reeds eerder aangehaalde ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn verklaringen omtrent deze relatie, net zoals zijn onaannemelijke verklaringen over het moment waarop hij J. leerde kennen en hoe hij wist dat deze man homoseksueel was.

2.1.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker er niet in is geslaagd de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt de verwerende partij bij waar die stelt dat verzoeker noch zijn geaardheid, noch zijn homoseksuele relaties met P.en J. aannemelijk heeft weten te maken. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat als de seksuele oriëntatie van de asielzoeker kan worden vastgesteld, dit als vaststaand feit moet worden meegenomen in de algehele beoordeling van de geloofwaardigheid, kan alleen al om reden dat dit thans niet het geval is, niet dienstig worden aangevoerd.

2.1.12. Verzoeker stelt, over zijn geaardheid, dat sinds zijn komst in België hij uiting geeft aan zijn homoseksuele gevoelens. Zo raakte hij thans bevriend met heel wat homoseksuelen door ontmoetingen in verschillende nachtclubs en via homogegerichte datingsites. Hij is een fervent bezoeker van de 'red en blue', een notoire homo-dancing. *Bovendien mocht hij daar reeds enkele malen werken als danser. Het spreekt voor zich dat indien er ook maar enige twijfel zou bestaan over zijn geaardheid, hij niet tewerkgesteld zou worden als danser in een homo-dancing. Daarnaast legde verzoeker tijdens het gehoor talrijke folders neer van homoparty's.* Tenslotte wijst hij op het gevaar om homoseksuele relaties te onderhouden in Kameroen, wat door de verwerende partij wordt erkend.

2.1.13. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, niet alleen wat betreft zijn vermeende homoseksuele relaties, maar ook wat betreft zijn geopperde homoseksuele geaardheid. Waar verzoeker verwijst naar zijn contacten in België met homoseksuelen en zijn dansactiviteiten, is de Raad samen met de verwerende partij van oordeel dat deze op zich verzoekers beweerde geaardheid niet kunnen staven. Contacten met homoseksuele mannen al dan niet via datingsites, daargelaten de vraag of die al bewezen zouden zijn, bezoeken aan een homodiscotheken en aldaar werken als danser zijn immers op zich, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, geen bewijs van zijn geaardheid, gezien de aard van verzoekers verklaringen en het niet-doorleefde karakter ervan. Een en ander werd overigens ook reeds in de bestreden beslissing vastgesteld. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, kan hij niet dienstig verwijzen naar de situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst. Om dezelfde reden kan hij evenmin dienstig verwijzen naar de artikelen 8 en 12 van het EVRM, nu verzoeker een mogelijke schending van deze bepalingen onvoorwaardelijk vastkoppelt aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid.

2.1.14. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Een tweede middel is geput uit de schending van de algemene rechtsbeginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en evenredigheid.

2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel, of ook wel het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.2.3. Voor het overige bestaat het middel uit grieven die in wezen reeds werden aangehaald bij de uiteenzetting van het eerste middel. Ter zake kan dan ook worden verwezen naar de beoordeling ervan. Kort kan worden herhaald dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om, middels geloofwaardige en doorleefde verklaringen zijn geaardheid en zijn relaas aannemelijk te maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Waar verzoeker ten slotte nog doet gelden dat de verwerende partij geen enkel objectief element aanhaalt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij geen homoseksueel zou zijn, dient te worden herhaald dat de bewijslast bij de asielzoeker zelf ligt en dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In wat kan worden beschouwd als een derde middel stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nu er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn geaardheid en het feit dat hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten kan stellen, nu de wetgeving van het land zelfs de vervolging van homoseksuelen voorschrijft.

2.3.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas en naar zijn geaardheid. Evenwel werden zowel verzoekers homoseksuele geaardheid als zijn asielrelaas hierboven reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS